

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιῳ καὶ ἑνικακόσῳ δεκαέξῃ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κτὼ φράγκα καὶ σὲ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀγγελικῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κτ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπρίλη τοῦ μηνὸς ἐνιά,
καὶ ψήνονται στὴ σοῦβλ' ἀρνιά.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἑβδομήντα σὺν ἑφτά,
ἕως τῶρα δὲν γινῆκαν τέτοια κάζα σὰν καὶ αὐτά.

**Τὰ φετεινὰ Βαγγέλια,
ὅπου τάκοῦς με γέλοισιν
Α΄,**

πάντα κουβαρνταλήκια,
καὶ πάντα νὰ χαρίζετε
σὲ Μπέηδες τσιφλίκια.

Ἐκεῖν' τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα μιαρῷ,
ποὺ τοὺς ἀνθρώπους ἔσφαζαν ὡς εἶδος κοτοπούλια,
λόγος ἐγένετο πολὺς
καὶ μέσα καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς
γιὰ σάκκους καὶ σακκούλια.

Σὰς εὐχομαι καὶ δωρεῶν καὶ πλούτων ἀφειδίαν,
ἐγὼ δὲ νῦν ἀπέρχομαι νὰ κλαύσω κατ' ἰδίαν
τὸ τρομερώτατον κανὼν ἐκείνης τῆς καφούλας
καὶ ἑλεεινῆς σακκούλας.

Τότε, ποὺ μᾶς ἐξάλιζαν πολλοὺς ἀναμπουμπούλαις
καὶ ἐτρώγαμε σθερικιά,
ἐγέμιζαν σακκούλαις
καὶ ἀδειάζανε σακκιά.

Ἀποχωρῶ καὶ παραιτῶ με θλίψιν μου μεγάλην
δρᾷσιν χαριστικήν,
ἀλλ' ὅμως μὴν ἐλπίζετε πῶς ὄψεσθέ με πάλιν
σὴν Οἰκουμένην.

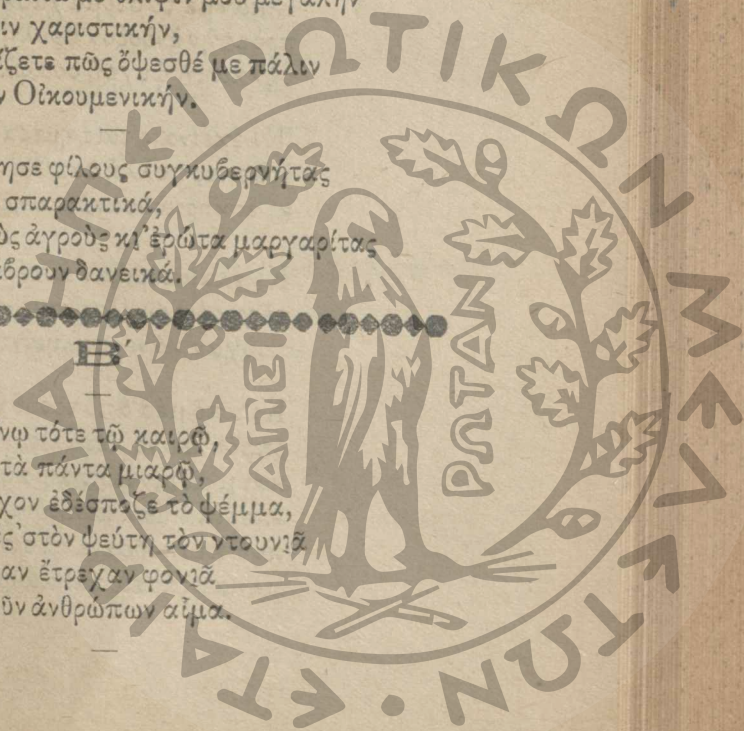
Καὶ διαλαλοῦσαν πετεινοὶ
πῶς ἦσαν ὅλα νοῦλα,
καὶ μένει φρικωδῶς κενὴ
τοῦ κράτους ἡ σακκούλα.

Εἶπε καὶ ἀπεχαιρέτησε φίλους συγκυδερνήτας
πολὺ σπαρακτικά,
καὶ ἐξῆλθεν ἔξω σὺν τοῖς ἀγροῦς καὶ ἐρώτα μαργαρίτας
ἀν' ἡδρόν θανεικά.

Τίτα Δραγούμης, προσιδὼν ἐκείνην τὴν κενότητα,
ἐπὶ σὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἐγένετο τὴν φαιδρότητα,
καὶ βλέπων πῶς δὲν εἶν' ἐλπίς νὰ τὴν ἰδῇ γεμάτη
κατ' οἶκον ἀπεχώρησε με δακρυσμένο μάτι.

Κι' ἐφώναξεν: ἀμὴν ἀμὴν,
εἰρήνη διαρκὴς ὑμῖν,
πάντα νὰ θησαυρίζετε,

Ἐκεῖν' τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα μιαρῷ,
ὅπου παντοῦ κυρίαρχον ἐδέσποζε τὸ ψέμμα,
καὶ μὲς σὲ τὸν ψεύτη τὸν νουνιῶ
μὲ δίσαν ἔτρεχαν φονιά
νὰ πιοῦν ἀνθρώπων αἷμα.

Τότε, ποῦ νίκας ἔδρεπε κάθε ψευτοφυλλάδα,
σάκκους ἐνέδυσαν πολλοὶ
κι' αὐτὴν τὴν τόσον προσφιλὴ
καὶ πᾶμπλουτον Ἑλλάδα.

Μέ σάκκους δ' ἔτυπτον αὐτὴν
τὴν νέαν Ἀμαζόνα,
τὴν ἄλλοτε περικλυτὴν
σὲ λευθερίᾳς ἀγῶνα.

Κι' ἐφώναζαν: τρεῖς χαῖρ' Ἑλλάς
δαφνοστεφανωμένη,
κι' ἀρχίνα τώρα νὰ γελάς
μέσ' στὰ σακκιά χωμένη.

Καὶ πᾶς πεζὸς ἀνέκραζε καὶ κάθε ποιητής:
τρεῖς χαῖρε, περιώνυμος καὶ πάνοπλος Ἑλλάς...
ἀλλὰ καὶ σάκκους ἔδωσαν στὴν δεξιὰν αὐτῆς,
ἵνα συντρίψῃ δι' αὐτῶν Βουλγάρων κεφαλὰς.

Κι' ἓνα Κουδέρνο γύρω της μ' ἓνα κενὸν σακκίδιον
ἐξύμνει μὲ τρελλοχοροῦς
εἰρήνης πολεμοχαροῦς
τὴν δόξαν τὴν αἰδίων,
καὶ κάποιος γέρος περιθίει καλὰ μὴ σπόγγον ὄξους
ἐπὶ τὴν αἵρουν τὸν σάκκο τὸν ἐνδόξου.

Γ.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
ἔλα' γίνηκαν σκουπίδια,
καὶ τοῦ κράτους οἱ πατέρες
ἦγαν ἐστὶν ἐξοικονομῶν.

Καὶ κινῶντες πότε πότε
πεινασμένοι πατριῶται
τὴν κενὴν τῶν κεφαλῶν.

Εἶπαν μὲ τὸ στόμα χάσκα
πρὸς τὴν ἐνδοξὸν Βουλὴν:
τὴν κακὴν ψυχρὴν σου φλόγα.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
ἔβλεπε πολλὴ σαπίλα
κι' ἐσκορποῦσαν δάφνης φύλλα.

Κι' ἐλαμπύριζαν ἀστέρες
σὲ γερόντων Παρλαμέντα,
ποῦχαν κάνει φαλιμέντα.

Κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τσουβάλια
ἐπροβάλλανε κεφάλια
καὶ μ' ἀδιαντροπιὰ μαῖμοις
ἐπερίπαιζαν τὰ πλῆθη,
ποῦ κτυποῦσαν τὰ στήθη
μὲ λαχτάραις καὶ καὶ μῶδες.

Καὶ πολλοὶ χωρὶς βρακιά
ἐτινάξαν σακκιά,
ὅμως ἔλα τὰ δὲραν ἄδεια.

Μὰ καὶ σ' ἀδεύαναις σακκούλαις
ἀπλωθῆκαν γὰρ ρεμούλαις
καὶ παστρικά ξεράδια.

Κόσμου μάτια λιμασμένα
ἔβλεπαν ἀρνιά θρεμμένα
στοῦ Κουδέρνου τὴν αὐλή.

Φίλων κᾶναις ξεχαστήκαν
κι' οἱ δὲ Μήτσοι φιληθήκαν
μὲ τοῦ Πάσχα τὸ φίλι.

Κι' ἦλθαν πάλι Πασχαλιαῖς
κι' ἀκουσθήκαν πιστολιαῖς
μέσα σὲ πολέμων βρόντων.

Κι' ἔβλεπε λαὸ φαγᾶ,
ὅπου τσοῦγκρίζε γι' αὐγὰ
τῆς φαλάγκαις τῶν γερόντων.

Κι' εἶχαν σύνδεσμο σφικτό,
κι' εἶχαν ἔρωτα κι' ἀγάπαις
μὲ Βουλγάρους καὶ Τουρκιαῖς.

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ σφικτό
ἔτρωγαν τῶν φίλων φάπαις
καὶ τῶν φίλων τῶν σθερνιαῖς.

Κι' ἀκουγες πολλὴ παρλάτα
κι' ἔλα' γίνηκαν σαλάτα
μέσ' στὰ τόσα τὰ δεινὰ.

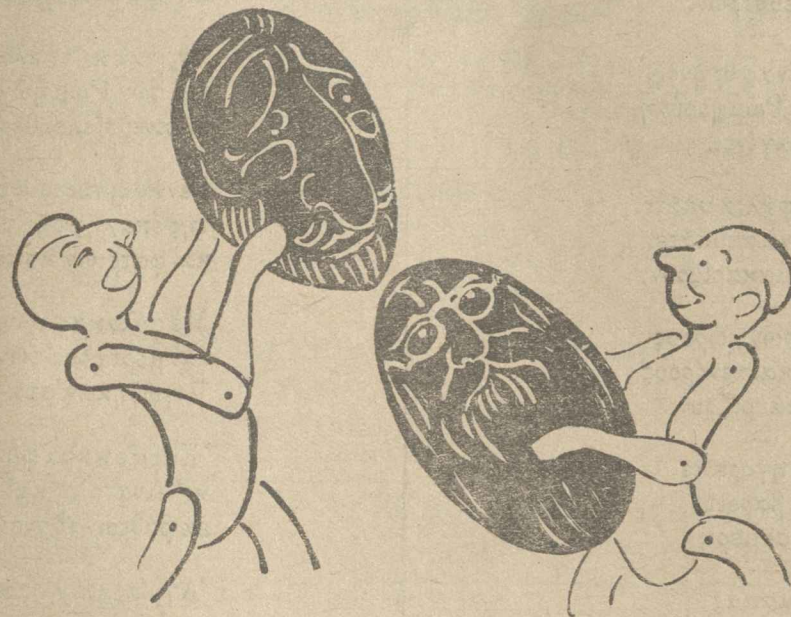
Καὶ δὲν εἴχουν κανέναν,
μήτ' ἐκεῖνος, ποῦχε φρένας,
ποῖς ἀλήθεια κυβερνᾷ.

Κι' ἦλθε μιὰ Λαμπρὴ καινούρια
κι' ἔτρωγαν Λαμπρῆς κουλούρια
ὕμνοι τῆς κάθε στάνης.

Πόθους τρέφοντες κρυφίους
ἔφαλαν καὶ τοὺς Νυμφίους
ἐν κηθάραις κι' ἐν ὀργάνοις.

Τρισμακάριος δούλος,
ὁ τοὺς γέροντας γεραίρων
μέσα σ' ἓνα τέτοιο χάλι.

Πλὴν ἀνάξιος καὶ μούλος,
ὁ τοὺς τῶν Φιλελευθέρων
δὲν τσακίζει τὸ κεφάλι.

Τσοῦγκρίζουν σιγὰ
κεφάλια γι' αὐγὰ.

Ἐμνεῖτε τὴν παστάδα νέου νυμφικοῦ θαλάμου...
τί γαμπροὶ καὶ τί κοκκῶνα!...
καὶ μακάριος ἐκεῖνος, ποῦχει φόρεμα τοῦ γάμου,
γιὰ νὰ μπῇ μέσ' στὴν Νυμφῶνα.

Νίκης τρόπαια στοὺς γέροντες,
ξύλο στοὺς Φιλελευθέρους.
Κι' ἄφθονο σκορπάτε σκῶμμα
σ' ὅσους τρώει μαῦρος πόνος,
ἐπειδὴ μὲ χάσκον στόμα
μένουν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

ὦ Λαέ, τοὺς βλάκας ἄφες
νὰ ζαρῶσουν στῆς γωνιᾶς
μὲ βαθύ' στὰ σπλάχνα πόνος.

Γιὰ τῶν γέρων μας τῆς γκάφαις
καὶ τῆς στραβοτιμονιαῖς
ὁ Λευτέρης φταίει μόνο.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις,
ποῦ φερναν οἱ γέροι γούρι,
καὶ τοῦ κράτους οἱ πατέρες
μας τὸ κόψανε κουμπούρι.

Κι' ἔφυγαν μὲ παραζάλη
καὶ πολὺ συλλογισμό,
ποῦ δὲν ἴδανε τοῦ Ράλλη
τὸν Προϋπολογισμό.

Τοῦτο τοὺς ἐστενοχῶρει,
κι' ἔφυγαν κι' οἱ φέσοφόροι
γιὰ νὰ δώσουν τὰ ταφίδια, ποῦ τοὺς χάρισε προσφάτως
τὸ παραπλουτίσαν κράτος,
ποῦ χεν κλόλα, βρήκεν κλόλα,
καὶ κανέναν δὲν πιστεύει,
μήτ' ἐκεῖνος, ποῦ νηστεύει,
πὺς θ' ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

Ἕνας ὕμνος, ποῦ λυπάσαι,
κατὰ τὸ γενοῦ πάσαι.

Καὶ γενεαὶ καὶ φύλα
πολλά τε καὶ ποικίλα
ὕμνους ἤχουν μεγάλους.

Ἵστοις ἄνδρας τῆς ἡμέρας,
μόνον Ἵστοις γέροντας γέροντας
καὶ τίποτα Ἵστοις ἄλλους.

Τὶ πόλεμος καὶ ἑκαῖνος
τῶν σεβασμίων γέροντων
κατὰ Φιλελευθέρων.

Κι' ἐγένηκε ἕνας θρήνος,
ποῦ μέσ' στὴ Ρωμῆς σὺν ἡ
δὲν ἔχει ξαναγίνει.

Ἐμπρός, κεφάλια σπᾶτε,
κι' ἐκείνους νὰ κτυπᾶτε,
ποῦ δὲν μᾶς μακαρίζουν.

Μὰ σὲ θεάτρων χώρους
μὲ μπᾶσους καὶ τενόρους
Κουδέρνα θεατρίζουν.

Φύλακες γρηγορεῖτε
κι' ἀπτόητοι βαρεῖτε
τὸν κάθε χάσομέρη

Εἰς τὰς ἐνωμοτίας
καθέναν τολμητίας,
ποῦναι μὲ τὸν Λευτέρη.

Ἐτρεξαν μαγκουράδες,
ἔτρεξαν κουμπουράδες,
κι' ἀκόλουθοι Βαρώνων.

Κι' ἄλλα κηφήνων πλήθη,
ποῦ τάχε θάψ' ἢ λήθη
λησμονημένων χρόνων.

Στίφη χωροφυλάκων
καὶ συμπύων βρυκολάκων
ὁρμῶν σὲ κάθε φύλο.

Δράσις ἀρειμανία,
ἐλύθησαν κρανία,
μὰ καὶ ἀφαλοῖ' στὸ ξύλο.

Βρισίδια καὶ προκλήσεις,
κι' ἀφροὶ μεγάλης λύσσης
ἔτρεχαν μὲ τὰ σάλια των.

Αἷμα νὰ πιοῦν ζητοῦσαν,
ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πετοῦσαν
κλούδια σὰν τὰ κεφάλια των.

Ἐπέσανε καὶ συμπάρα
σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρρα
καθβάλας καὶ πεζούρας.

Καὶ Ἵτων παθῶν τὴν πάλιν
ἐδέσποσε καὶ πάλιν
τὸ κράτος τῆς κουμπούρας.

Τί πάταγοι, τί βρόντοι!...
ἱστορικὴ τῶν
καὶ δράσεως ἡμέρα.

Ἐγιναν καὶ ἐπελάσεις,
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἀνέπνευσ' ἐλευθέρᾳ.

Γενναῖοι πατριῶται
τῆς ἐποχῆς τῆς τότε
καὶ φατριῶν κοπέλια.

Μὲ φύλακας τῶν νόμων
καὶ μόντηδες τῶν δρόμων
ἠγώθησαν στὰ γέλοια.

Ἐφριξε πᾶσα φύσις,
καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
ἐκ βάρων ἐδονεῖτο.

Ἀγρίας μάχης σάλος,
ποῦ νόμιζ' ἕνας καὶ ἄλλος
εἰς τὸ Βερντὲν πῶς ἦτο.

Πιασμένοι χέρι χέρι
μεσόκοποι καὶ γέροι
πηδοῦν ἀρειμανίως.

Γιὰ μία νίκη τέτοια,
ποῦ καὶ Τουρκίᾳ Ντοβλέτια
τὴν βλέπουνε σπανίως.

Τὸν ἔρραν' ἂν μὲ μῦρα
τὸν κάθε μας σωτήρα,
ποῦ δρᾷ μὲ τὰ στεντοῦα.

Γυναικὲς ἐπιστράτων,
καὶ ἑλκυστὰν τὰ μωρὰ των
καὶ ἐφώναζαν αὐα.

Κουδέρνα μὲ τοὺς γέροντας,
ἐπὶ Φιλελευθέρους
συνέτριψες ὑποδούλους.

Ἴδεν καὶ νίκας ἄλλας
καθὼς αὐτὴν μεγάλας
ἀξίωσαν σοὺς δούλους.

